

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu Mgr. Jiřího Gottwalda a soudců JUDr. Petra Hluštíka, Ph.D., a JUDr. Daniela Spratka, Ph.D., ve věci

žalobce: **Správa pohledávek OKD, a. s.**
sídlem Stonavská 2179, 735 06 Karviná-Doly
zastoupený advokátem JUDr. Vladimírem Jirouskem,
sídlem Preslova 9, 702 00 Ostrava - Moravská Ostrava

proti
žalovanému: **Český báňský úřad**
sídlem Kozí 4, 110 00 Praha 1 – Staré Město

**o přezkoumání rozhodnutí žalovaného č. j. SBS 31341/2016/ČBÚ-21 ze dne 7. 11. 2016,
ve věci povolení změny užívání staveb,**

takto:

I. Rozhodnutí Českého báňského úřadu č. j. SBS 31341/2016/ČBÚ-21 ze dne 7. 11. 2016 a rozhodnutí Obvodního báňského úřadu pro území krajů Moravskoslezského a Olomouckého sp. zn. SBS/00740/2016/OBÚ-05/20 ze dne 19. 8. 2016 jsou nicotná.

Shodu s prvopisem potvrzuje

- II. Žalovaný je **povinen** zaplatit žalobci na náhradě nákladů řízení částku 11 228 Kč do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám JUDr. Vladimíra Jirouska, advokáta se sídlem Preslova 9, 702 00 Ostrava - Moravská Ostrava.

Odůvodnění:

1. Žalobce se žalobou ze dne 9. ledna 2017 domáhal zrušení Rozhodnutí Českého báňského úřadu č. j. SBS 31341/2016/ČBÚ-21 ze dne 7. 11. 2016, kterým bylo zamítnuto žalobcovo odvolání a potvrzeno usnesení Obvodního báňského úřadu pro území krajů Moravskoslezského a Olomouckého (dále jen „OBÚ“) sp. zn. SBS/00740/2016/OBÚ-05/20 ze dne 19. 8. 2016, jímž bylo zastaveno řízení ve věci povolení změny užívání tam uvedených staveb v areálu Dolu Fenštát. Báňské úřady v návaznosti na předchozí zrušovací rozhodnutí podepsaného soudu vydaného pod sp. zn. 22 A 120/2013 ze dne 24. 9. 2015, zastavily řízení z důvodu překážky *rei administratae*; uvedenou překážku tvoří rozhodnutí Městského úřadu Frenštát pod Radhoštěm č. j. OVÚP/21491-11/1121-2011-rkrig ze dne 8. 11. 2011, jímž byla zamítnuta žádost žalobce o prodloužení doby trvání předmětných staveb do roku 2031.
2. Žalobce v žalobě namítal, že báňské úřady obou stupňů nerespektovaly plně právní názor krajského soudu v jeho předchozím zrušovacím rozsudku, kdy měly porovnat žádost o změnu užívání staveb se dřívější žádostí o prodloužení trvání předmětných staveb, podanou k Městskému úřadu Frenštát pod Radhoštěm, a vyhodnotit, jsou-li v těchto žádostech uplatňovány tytéž důvody, nebo ne. Takovéto porovnání však bylo učiněno pouze po formální, nikoli po obsahové stránce. Nadto při opatrování podkladů pro rozhodnutí si OBÚ vyžádal jen opis žádosti o prodloužení trvání staveb ze dne 8. 3. 2011, ačkoli ve věci bylo rozhodováno na základě více podání, a proto měl být připojen celý správní spis.
3. Žalovaný k žalobě v podání zaslaném soudu dne 8. 3. 2017 uvedl, že již v předchozím rozsudku krajský soud báňským úřadům nevytknul nedostatečná skutková zjištění, ale jejich právní posouzení. Závazný právní názor soudu byl respektován, a ani žalobce v žalobě nespecifikuje, jeho nerespektování. Z porovnání obou žádostí vyplynulo, že žádost podaná k OBÚ neobsahuje širší výčet staveb oproti žádosti podané k Městskému úřadu Frenštát pod Radhoštěm, ani v ní nejsou uplatněny žádné nové skutečnosti odůvodňující nezbytnost prodloužení doby trvání předmětných staveb. Tvzení o tom, že báňské úřady vycházely toliko opisu žádosti ze dne 8. 3. 2011 se nezakládá na pravdě, neboť ze spisového materiálu (konkrétně z podání Krajského úřadu Moravskoslezského kraje ze dne 26. 5. 2016) plyne, že báňské úřady měly k dispozici originál celého spisu Městského úřadu Frenštát pod Radhoštěm sp. zn. OVÚP/21491-11/1121-2011/rkrig.
4. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů [dále jen „s. ř. s.“]), a dospěl k závěru, že jsou zde důvody, pro něž napadené rozhodnutí nemůže obstát.

Shodu s prvopisem potvrzuje

5. Ze spisového materiálu, jakož i ze své úřední činnosti soud zjistil, že Městský úřad Frenštát pod Radhoštěm zahájil dne 24. 2. 2011 řízení o odstranění staveb v areálu dolu Frenštát, u nichž uplynula stanovená doba trvání. Žalobce následně podal dne 11. 3. 2011 k Městskému úřadu Frenštát pod Radhoštěm žádost o prodloužení doby trvání předmětných staveb do roku 2031. Řízení o odstranění staveb pak bylo dne 29. 3. 2011 přerušeno. Žádost žalobce byla rozhodnutím č. j. OVÚP/21491-11/1121-2011-rkrig ze dne 8. 11. 2011 zamítnuta; odvolání proti zamítavému rozhodnutí bylo zamítnuto rozhodnutím Krajského úřadu Moravskoslezského kraje č. j. MSK 213397/2011 ze dne 4. 5. 2012. Žaloba proti tomuto rozhodnutí byla rozsudkem podepsaného soudu č. j. 22 A 71/2012-195 ze dne 17. 9. 2014 zamítnuta. Kasační stížnost proti tomuto rozsudku byla zamítnuta rozsudkem Nejvyššího správního soudu č. j. 4 As 217/2014-37 ze dne 31. 3. 2015. V návaznosti na pravomocné zamítnutí žádost žalobce o prodloužení trvání staveb dne 17. 5. 2012 Městský úřad Frenštát pod Radhoštěm oznámil pokračování v řízení o odstranění předmětných staveb. Rozhodnutím č. j. OVÚP/8816/2013/rkrig ze dne 24. 6. 2013 nařídil výrokem I. odstranění celkem 64 konkrétních objektů či jejich částí v areálu Dolu Frenštát; výrokem II. stanovil podmínky pro odstranění těchto staveb a výrokem III. žalobci uložil povinnost do 4 měsíců od právní moci tohoto rozhodnutí předložit stavebnímu úřadu návrh technologického postupu prací při odstranění staveb. Krajský úřad Moravskoslezského kraje toto rozhodnutí částečně změnil (v ustanovení, podle něhož bylo rozhodnuto) avšak nařízení odstranění staveb potvrdil rozhodnutím č. j. MSK 118011/2013 ze dne 5. 12. 2013. Uvedené rozhodnutí napadl žalobce žalobou. Usnesením podepsaného soudu 22 A 15/2014-67 ze dne 6. března 2014 byl žalobě přiznán odkladný účinek. Následně podepsaný soud rozsudkem č. j. 22 A 15/2014-142 ze dne 13. října 2016 napadené rozhodnutí zrušil pro nepřezkoumatelnost a rozpor se spisovým materiálem a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení. Rozsudek Krajského soudu nabyt právní moci dne 15. 11. 2016. Kasační stížnost proti tomuto rozsudku byla zamítnuta rozsudkem Nejvyššího správního soudu č. j. 6 As 302/2016-33 ze dne 7. 6. 2017. V mezidobí žalobce podal 5. 3. 2013 u OBÚ žádost o změnu v užívání předmětných staveb tak, aby byly kolaudovány jako stavby trvalé. OBÚ řízení o žádosti usnesením sp. zn. SBS/06622/2013/OBÚ-05/10/630/Ing.Sk ze dne 3. 4. 2013 zastavil pro překážku litispendence, kterou shledal v tom, že dosud probíhá řízení o odstranění předmětných staveb. Proti usnesení podal žalobce 8. 4. 2013 odvolání, které bylo rozhodnutím Českého báňského úřadu č. j. 13907/2013/ČBÚ-21 ze dne 14. června 2013 zamítnuto. Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce žalobu a podepsaný soud rozsudkem č. j. 22 A 120/2013-82 ze dne 24. 9. 2015 uvedené rozhodnutí zrušil. Krajský soud uvedl, že „není dána totožnost předmětu řízení, jde-li o řízení o odstranění staveb a řízení o změnu v užívání těchto staveb tak, aby byly kolaudovány jako stavby trvalé. Jde zde na první pohled o dvě různá řízení s jinými podmínkami zahájení a jiným okruhem práv a povinností, o nichž je rozhodováno. To ostatně vyplývá i z toho, že rozhodnutí o změně v užívání staveb podmiňuje osud řízení o odstranění staveb. Báňské úřady ve svých rozhodnutích směřují oba typy řízení, a následně z tohoto směřování vyvozují nesprávné závěry. Protože v projednávané věci byl jiný předmět řízení než v řízení o odstranění staveb, nešlo o řízení »v téže věci« ve smyslu ustanovení § 48 odst. 1 s. ř.“ Co do dalšího postupu správních orgánů krajský soud nevyloučil možnost uplatnění překážky *rei administratae*, kdy uvedl, že „rozhodnutí o zamítnutí žádosti totiž může představovat překážku věci rozhodnuté ve vztahu k řízení o nové žádosti, jestliže při nezměněné právní úpravě nová žádost uvádí tytéž rozhodné skutečnosti, jako žádost původní, a samo plynutí času nemá vliv na posouzení žádosti“. Zavázal proto báňské úřady k tomu, aby

Shodu s prvopisem potvrzuje

porovnaly žádost podanou k OBÚ se žádostí o prodloužení trvání předmětných staveb podanou k Městskému úřadu Frenštát pod Radhoštěm a vyhodnotily, jsou-li v žádostech uplatňovány tytéž důvody, nebo ne. v návaznosti na tento zrušující rozsudek podepsaného soudu žalovaný rozhodnutím č. j. SBS 35195/2015/ČBÚ-21 ze dne 11. 12. 2015, kterým rozhodnutí OBÚ zrušil a věc vrátil k novému projednání. OBÚ po porovnání obou výše zmíněných žádostí výše citovaným usnesením ze dne 19. 8. 2016 řízení o změně užívání staveb zastavil pro překážku věci rozhodnuté. Proti němu podal žalobce odvolání, které bylo zamítnuto napadeným rozhodnutím.

6. Následně dne 30. 5. 2017 vydal Nejvyšší správní soud rozsudek č. j. 5 As 235/2015-68 ze dne 30. 5. 2017, jímž sice kasační stížnost proti rozsudku podepsaného soudu č. j. 22 A 120/2013-82 ze dne 24. 9. 2015 zamítnul, nicméně podstatně jím korigoval právní názor podepsaným soudem vyslovený. Nejvyšší správní soud k poměru řízení o odstranění stavby a řízení o dodatečném povolení stavby v kontextu projednávané věci uvedl: „[24] Řízení o dodatečném povolení stavby je specifickým prostředkem procesně vázaným na řízení o odstranění stavby, pomocí něhož lze zabránit odstranění stavby, která je v rozporu s rozhodnutím stavebního úřadu nebo je postavena bez takového rozhodnutí (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 8. 2015, č. j. 2 As 166/2015 – 33). V rozsudku ze dne 11. 11. 2014, č. j. 6 As 207/2014 – 36, Nejvyšší správní soud uvedl, že řízení o dodatečném povolení stavby je specifické tím, že je „vlozeno“ do řízení o odstranění nepovolené stavby a do jisté míry je s ním svázáno. [25] Z výše uvedeného lze dovodit, že vzájemná provázanost řízení o odstranění stavby a řízení o dodatečném povolení stavby (resp. v posuzovaném případě řízení o změně užívání dočasné stavby, u níž uplynula doba trvání) vylučuje, aby v případě, kdy je vedeno řízení o odstranění stavby, řízení o žádosti o změnu jejího užívání probíhalo mimo procesní rámec vedeného řízení o odstranění stavby. Již ze samotného znění zákona vyplývá, že stavební úřad vede řízení o odstranění stavby a pokud je podána žádost o změnu jejího užívání, řízení o odstranění stavby přeruší a vede řízení o této změně. Po skončení tohoto řízení pak pokračuje v řízení o odstranění stavby a s ohledem na výsledek „akcesorického“ řízení nařídí stavbu odstranit nebo řízení o odstranění stavby zastaví. Při uvedeném obecném postupu není žádný prostor pro to, aby řízení o žádosti o změnu užívání stavby probíhalo mimo řízení o odstranění stavby, nadto ještě u orgánu odlišného od stavebního úřadu, který řízení o odstranění stavby vede. Nelze rozhodovat o žádosti o změnu užívání stavby a současně o odstranění totožné stavby, tedy ve stejnou dobu vést dvě různá řízení, jejichž možné výsledky se navzájem vylučují, neboť stavební zákon výslovně stanoví povinnost stavebního úřadu přerušit řízení odstranění stavby po dobu, kdy je vedeno řízení o jejím dodatečném povolení, resp. dle § 129 odst. 5 stavebního zákona řízení o prodloužení doby trvání stavby nebo o změnu v jejím užívání. [26] V posuzovaném případě je postaveno na jisto, že řízení o odstranění staveb bylo zahájeno dne 24. 2. 2011 u stavebního úřadu a ke dni vydání napadeného rozhodnutí nebylo ukončeno. Podle čl. II bod 14. přechodného ustanovení zákona č. 350/2012 Sb., platilo, že řízení neskončené přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona se dokončí podle dosavadních právních předpisů. [27] Podle dosavadních právních předpisů byl věcně příslušným k rozhodnutí o odstranění staveb stavební úřad, který řízení o odstranění staveb v době podání žádosti o změnu užívání vedl. Ze soudního spisu pak vyplývá, že stavební úřad v řízení o odstranění stavby požádal dne 16. 4. 2013 nadřízený orgán, Ministerstvo pro místní rozvoj, o stanovisko k věcné příslušnosti ve smyslu § 133 správního řádu a v odpovědi byla potvrzena věcná příslušnost stavebního úřadu k řízení o odstranění staveb. V odvolacím řízení byl vyzván k vyjádření k věcné příslušnosti stavebního úřadu také Český báňský úřad, který zaujal názor, že řízení o odstranění staveb by

Shodu s prvopisem potvrzuje

mělo být dokončeno právě u stavebního úřadu. Působnost stavebních úřadů v dobývacích prostorech vykonávají obvodní báňské úřady v případech vymezených v § 16 odst. 3 stavebního zákona ve znění účinném od 1. 1. 2013 až od uvedeného data (účinnosti zákona č. 350/2012 Sb.), tzn. právě s výjimkou, již stanoví přechodné ustanovení tohoto zákona. [28] Sám žalobce první žádost ze dne 11. 3. 2011, jejímž účelem bylo zabránit odstranění předmětných dočasných staveb (žádost o prodloužení doby trvání staveb do roku 2031) adresoval stavebnímu úřadu, který vedl řízení o odstranění staveb. Následně bylo řízení o odstranění staveb přerušeno a poté, co byla uvedená žádost pravomocně zamítnuta, pokračoval stavební úřad v řízení o odstranění staveb. Žalobce pak podal u báňského úřadu dne 5. 3. 2013 nyní posuzovanou žádost o změnu v užívání stejných staveb na stavby trvalé. Touto žádostí, jak bylo výše uvedeno, však nebylo současně zahájeno řízení o odstranění stavby u báňského úřadu, jak žalovaný nesprávně dovodil a dalšímu řízení u báňského úřadu tak nebránila překážka litispendence, ale k rozhodnutí o takto podané žádosti o změnu v užívání dočasné stavby, u které uplynula doba jejího trvání, byl dle § 129 odst. 6 stavebního zákona (ve znění účinném od 1. 1. 2013) a dle přechodných ustanovení čl. II. bod 14 zákona č. 350/2012 Sb. i nadále věcně příslušný stavební úřad, který vedl řízení o odstranění těchto staveb. Ustanovení § 129 odst. 6 (před novelou § 129 odst. 5, pozn. NSS) neumožňovalo báňskému úřadu ani vést řízení o povolení změny v užívání staveb mimo rámec současně vedeného řízení u stavebního úřadu o odstranění stejných staveb a ani nezakládalo báňskému úřadu možnost probíhající řízení od stavebního úřadu převzít. Závěr, že báňský úřad nemohl žádost žalobce věcně projednat, je tak sice správný, nikoli však z důvodu, o který báňský úřad, potažmo žalovaný, svůj závěr opřel.“ Pokud se týče pokynu krajského soudu ohledně zkoumání možnosti existence překážky *rei administratae*, Nejvyšší správní soud jej označil za nesprávný: „Uvedený závěr současně vylučuje, aby Nejvyšší správní soud aproboval odůvodnění rozsudku krajského soudu v té části, již krajský soud vyslovil právní názor, že podání nové žádosti brání překážka věci rozhodnuté, jestliže při nezměněné právní úpravě nová žádost uvádí tytéž rozhodné skutečnosti, jako žádost původní, a samo plynutí času nemá na její posouzení vliv a žalovaného tudíž zavázal, aby porovnal obsah obou žádostí. Nejvyšší správní soud pokládá uvedený závěr za neudržitelný a je proto nutné jej korigovat. [33] Procesní institut překážky věci rozhodnuté (*rei administratae*) je upraven v § 48 odst. 2 správního řádu, podle něhož přiznat totéž právo nebo uložit tutéž povinnost lze z téhož důvodu téže osobě pouze jednou. Pokud tedy bylo již jednou pravomocně totéž právo přiznáno nebo tatáž povinnost uložena stejné osobě z téhož důvodu, nelze již o tomto právu nebo povinnosti znovu rozhodovat. Je dále třeba zdůraznit, že daná překážka se vztahuje pouze na tzv. kladná rozhodnutí, je tudíž ve správním řízení formulována relativně úzce. Pokud jde o řízení o žádosti, které vydaným rozhodnutím vyhověno nebylo, o danou překážku se nejedná (srov. též PRŮCHA, Petr. Správní řád s poznámkami a judikaturou. 2. aktualizované a doplněné vydání. Praha: Leges, 2015. 496 s., obdobně i rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 10. 2008, č. j. 6 As 12/2008 – 73). V případě negativního rozhodnutí o žádosti lze aplikovat § 101 písm. b) správního řádu, podle něhož provést nové řízení a vydat nové rozhodnutí ve věci lze tehdy, jestliže novým rozhodnutím bude vyhověno žádosti, která byla pravomocně zamítnuta. Pochopitelně ne vždy budou splněny podmínky pro vydání nového rozhodnutí, kterým bude nové žádosti vyhověno. Pokud žádost účastníka neodůvodňuje zahájení nového řízení, rozhodne správní orgán usnesením o tom, že se řízení zastaví (§ 102 odst. 4 správního řádu). [34] Překážku věci rozhodnuté nelze v posuzovaném případě shledat již s ohledem na to, že § 48 odst. 2 správního řádu nelze ve vztahu k žádosti žalobce aplikovat. Zamítnutím žádosti o prodloužení trvání dočasných staveb nebylo žalobci přiznáno žádné právo, které by bránilo rozhodnutí o změně užívání těchto staveb na stavby trvalé. Pokud by šlo o totožnou žádost téhož

žadatele, mohl by správní orgán za nezměněného skutkového a právního stavu aplikovat § 102 odst. 4 správního řádu a řízení zastavit, jelikož žádost zahájení nového řízení a vydání nového rozhodnutí neodůvodňuje. Tímto způsobem by však mohl báňský úřad postupovat pouze tehdy, pokud by jinak mohl řízení o takové žádosti vést. Tato podmínka však z důvodů uvedených výše nebyla splněna.“

7. Z výše uvedených právních závěrů Nejvyššího správního soudu předně plyne, že spor mezi žalobcem a žalovaným o to, nakolik žalovaný vyhověl pokynu podepsaného soudu č. j. 22 A 120/2013-82 ze dne 24. 9. 2015, je bezpředmětný, neboť tento pokyn Nejvyšší správní soud výslovně označil za nesprávný a možnost uplatnění překážky *rei administratae* zcela vyloučil.
8. Zásadní pro posouzení nyní projednávané věci je závěr Nejvyššího správního soudu, že řízení o povolení změny užívání staveb nelze vést mimo rámec současně vedeného řízení o odstranění těchto staveb.
9. Napadené rozhodnutí i jemu předcházející prvostupňové rozhodnutí byla vydána v době, kdy běžel přezkum rozhodnutí o odstranění předmětných staveb před krajským soudem a žalobě byl přiznán odkladný účinek. Protože dle § 73 odst. 3 s. ř. s. se přiznáním odkladného účinku pozastavují do skončení řízení před soudem účinky napadeného rozhodnutí, bylo nutno pohlížet na uvedené řízení jako na řízení pravomocně neskončené. V intencích výše uvedených závěrů Nejvyššího správního soudu měl OBÚ tehdy žádost žalobce o změnu užívání dotčených staveb postoupit obecnému stavebnímu úřadu, který vedl řízení o odstranění staveb.
10. Jestliže báňské úřady rozhodovaly o žádosti o povolení změny užívání staveb, ačkoli k tomu tehdy neměly pravomoc, neboť takové řízení mělo být vedeno před obecným stavebním úřadem, jsou jejich rozhodnutí stížená vadou absolutního nedostatku pravomoci. Jak plyne z právní nauky i judikatury – kupříkladu z rozsudku rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu č. j. 6 A 76/2001-96 ze dne 22. 7. 2005, publ. pod č. 793/2006 Sb. NSS – absolutní nedostatek pravomoci náleží k vadám, které způsobují nicotnost rozhodnutí.
11. Soud proto dle § 76 odst. 2 s. ř. s. ve spojení s § 78 odst. 3 s. ř. s. *per analogiam* vyslovil nicotnost napadeného rozhodnutí žalovaného i jemu předcházejícího rozhodnutí orgánu prvního stupně (tedy OBÚ).
12. OBÚ bude následně ohledně podané žádosti o povolení změny užívání staveb postupovat tak, že uváží, který orgán k okamžiku jeho rozhodování vede či má vést řízení o odstranění předmětných staveb; nebude-li jím on sám, postoupí žádost tomuto orgánu.
13. O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto dle § 60 odst. 1 s. ř. s., podle kterého procesně úspěšnému žalobci vzniklo vůči žalovanému právo na náhradu nákladů řízení. Náklady žalobce tvoří:
 - a) zaplacený soudní poplatek 3 000 Kč
 - b) náklady právního zastoupení advokátem
 -) odměna advokáta za zastupování v řízení ve výši 3 100 Kč bez DPH / úkon při těchto úkonech právní služby: § 7, § 9 odst. 4 písm. d) vyhl. č. 177/1996 Sb.
 - 1) příprava a převzetí věci
 - 2) sepis žaloby 6 200 Kč

Shodu s prvopisem potvrzuje

0) paušální náhrada hotových výdajů advokáta ve výši 300 Kč bez DPH / / úkon při úkonech právní pomoci	§ 13 odst. 3 vyhl. č. 177/1996 Sb.	600 Kč
0) DPH 21% z částek uvedených pod písm.0) – 0)		1 428 Kč
Celkem		11 228 Kč

14. Soud proto uložil žalovanému zaplatit žalobci na náhradě nákladů řízení tuto částku, a to dle § 64 s. ř. s. ve spojení s § 149 odst. 1 zákona č. 99/1963 Sb., občanského soudního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „o. s. ř.“) k rukám advokáta, který žalobce v řízení zastupoval. Vzhledem k odlišné úpravě s. ř. s. a o. s. ř., týkající se nabytí právní moci rozhodnutí (srov. § 54 odst. 5 s. ř. s., § 159, § 160 odst. 1 o. s. ř.), uložil soud žalovanému povinnost zaplatit náhradu nákladů řízení ve lhůtě 30 dnů od právní moci rozsudku.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku **lze** podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů od jeho doručení k Nejvyššímu správnímu soudu v Brně.

Nesplní-li povinný dobrovolně, co mu ukládá vykonatelné soudní rozhodnutí, může oprávněný podat návrh na soudní výkon rozhodnutí.

Ostrava 29. srpna 2018

Mgr. Jiří Gottwald
předseda senátu